

Вые вече знаете, че мѣсячина-та отъ само себе е тъмна, а дѣ-то свѣти, то става, че слънце-то ѝ грѣе и свѣтлина-та му отекача отъ неѣ. И кога-то ся мръкне на земѣ-тѣ та стане ношъ слънчеви-ти шипове (лучи) пакъ удрятъ изотдолѣ възъ мѣсячинѣ-тѣ и отскачатъ отъ неѣ, и тя така ни ся види. Това става както кога ся обрънемъ грѣбомъ камъ огъня на глѣдамы другого, кой-то ни стои на срѣщѣ съ лице, обрънѣто камъ огъня. Нѣ щемъ го видимъ добръ до кога-то свѣти огънь въ лице-то му; нѣ ако му ся прѣпрѣчимъ така що-то да му не свѣти огънь въ лице-то на она чловѣкъ, нѣ нѣма да го видимъ добръ и да го различимъ. Мѣсячина-та непрѣстайно ся врти около земѣ-тѣ; въ обыкаленіе-то си кога дойде така, що-то земя-та остане посрѣдъ и ѝ ся испрѣчи право между неѣ и слънце-то, то явно е, че на мѣсячинѣ-тѣ не ще огрѣе слънце и тя нѣма да ни свѣти, докога-то ѝ прѣчи земя-та: тогава на мѣсячинѣ-тѣ пада сѣнка отъ земѣ-тѣ и нѣ нѣма да видимъ мѣсячинѣ-тѣ лѣскавѣ. Това ся казва *мѣсячно зашлѣніе*; и то трае нѣколко врѣмя, доклѣ да ся размине мѣсячина-та съ земѣ-тѣ та да ѝ огрѣе пакъ слънце. И наистинѣ сѣнка-та отъ земѣ-тѣ по малко малко ся мѣсти и прѣминува прѣзъ цѣлый краѣ на мѣсячинѣ-тѣ, и ако съглѣдамы добръ сѣнкѣ-тѣ възъ мѣсячинѣ-тѣ нѣ щемъ видимъ, че отъ кой-то край е почнѣло да ся затуля отъ тоя край и начина да ся отбѣула, а това тврѣдѣ ясно ни доказва, че мѣсячина-та ся врти около земѣ-тѣ отъ западъ камъ истокъ.

Тѣѣ сѣщо въ обыкаленіе-то си мѣсячина-та кога ся случи да дойде право между слънце-то и земѣ-тѣ, тя ни затуля за нѣколко врѣмя слънце-то